

Sygn. akt I C 2598/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 maja 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Joanna Dalba

Protokolant apl. adw. K. L.

po rozpoznaniu w dniu 7 maja 2014 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa Banku (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko I. D.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej I. D. na rzecz powoda Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 11.144,46 zł (jedenaście tysięcy sto czterdzieści cztery złote i czterdzieści sześć groszy) wraz z odsetkami umownymi w wysokości 24 % rocznie od poniższych kwot za niżej wymienione okresy:

- 11.344,46 zł (jedenaście tysięcy trzysta czterdzieści cztery złote i czterdzieści sześć groszy) od dnia 27 października 2012 r. do dnia 2 grudnia 2012 r.;

- 11.144,46 zł (jedenaście tysięcy sto czterdzieści cztery złote i czterdzieści sześć groszy) od dnia 3 grudnia 2012 r. od dnia zapłaty,

2. zasądza od pozwanej I. D. na rzecz powoda Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 2.975,- zł (dwa tysiące dziewięćset siedemdziesiąt pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kwotę 2.400,- zł (dwa tysiące czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 2598/13

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 14 maja 2013 roku powódka Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. - reprezentowana przez pełnomocnika adwokata S. G. (pełnomocnictwo – k. 12) - wniosła o zasądzenie od I. D. kwoty 11.144,46 złotych z umownymi odsetkami w wysokości 24% rocznie od dnia 03 grudnia 2012 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania w sprawie. (**pozew z załącznikami – k. 1 – 20**)

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 25 lipca 2013 roku Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie nakazał pozwanej, aby zapłaciła na rzecz powódki kwotę 11.144,46 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości 24 % rocznie od poniższych kwot za niżej wymienione okresy:

- 11.344,46 zł (jedenaście tysięcy trzysta czterdzieści cztery złote i czterdzieści sześć groszy) od dnia 27 października 2012 r. do dnia 2 grudnia 2012 r.;

- 11.144,46 zł (jedenaście tysięcy sto czterdzieści cztery złote i czterdzieści sześć groszy) od dnia 3 grudnia 2012 r. od dnia zapłaty,

oraz kwotę 2.975,- zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kwotę 2.400,- zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego

w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu albo wniosła w tym terminie sprzeciw. (**nakaz zapłaty – k. 23**)

W dniu 20 sierpnia 2013 roku (data stempla pocztowego) pozwana – reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego S. D. (pełnomocnictwo – k. 33) – wniosła sprzeciw od ww. nakazu zapłaty, w których zaskarżyła go w całości, wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu. (**sprzeciw – k. 31 – 32**)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 maja 1999 roku I. D. złożyła wniosek o wydanie karty kredytowej C. dla osób mieszkających lub pracujących w województwach mazowieckim, (...), (...) i (...) i dostarczenie tejże do domu. (**wniosek – k. 3 – 4**)

Zgodnie z Regulaminem Kart Kredytowych C. (pkt. V.2) w przypadku nieterminowej spłaty kredytu C. zaczynał naliczać odsetki w wysokości podanej w Tabeli Opłat i Prowizji od wszelkich transakcji, w trybie dziennym, począwszy od dnia każdej transakcji, aż do momentu całkowitej spłaty salda zadłużenia (Regulamin Kart Kredytowych C. – k. 5 – 6). W Tabeli Opłat i prowizji dla Karty C. wskazano, że oprocentowanie transakcji z użyciem karty kredytowej, jeżeli saldo zadłużenia nie zostało w całości spłacone przed upływem terminu płatności wynosi 38,16 % rocznie. (**Tabela Opłat i prowizji – k. 6**)

I. D. korzystała aktywnie z otrzymanej kart. W okresie do października 2012 r. na rachunku karty kredytowej sukcesywnie powstawało zadłużenie, które ostatecznie wyniosło 11.344,46 zł na dzień 28 października 2012 r. (**wyciągi z rachunku karty kredytowej – k. 54 – 165v**)

Pismem wysłanym w dniu 02 grudnia 2012 roku Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. skierowała do I. D. oświadczenie o wypowiedzeniu umowy o kartę kredytową C. z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia. Jednocześnie pozwana została wezwana do zwrócenia posiadanej kary/kart i zwrotu wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami, opłatami i prowizjami należnymi bankowi. (**wypowiedzenie – k. 43**)

Pozwana została wezwana do spłaty zadłużenia w łącznej kwocie 12.402,39 zł w terminie 3 dni od dnia otrzymania wezwania. I. D. odebrała wezwanie w dniu 22 kwietnia 2013 r., jednakże nie dokonała spłaty. (**wezwanie wraz z receptisem – k. 8 – 9**)

Dnia 25 kwietnia 2013 roku Bank (...) w W. wystawił wyciąg z ksiąg bankowych nr (...), w którym stwierdził, że I. D. ma zapłacić na rzecz ww. banku należność główną w wysokości 11.144,46 złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości 24% rocznie liczonymi od kwoty 11.344,46 zł za okres od dnia 27 października 2012 r. do dnia 02 grudnia 2012 r. oraz od kwoty 11.144,46 zł liczonymi za okres od 03 grudnia 2012 r. do dnia faktycznej zapłaty. (**wyciąg z ksiąg bankowych – k. 2**)

I. D. nie uregulowała powyższego zadłużenia. (**bezsporne**)

Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. jest następcą prawnym (...) Spółka Akcyjna w wyniku połączenia obu banków. (**KRS – k. 14 – 19**)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie załączonych do akt sprawy, a wymienionych wyżej dokumentów.

Sąd dał wiarę tym dokumentom, gdyż ich prawdziwość i wiarygodność w świetle wszechstronnego rozważenia zebranego materiału nie nasuwa żadnych wątpliwości i nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Sąd na terminie rozprawy w dniu 7 maja 2014 r. wydał postanowienie, w którym zezwolił powodowi na złożenia pisma przygotowawczego, w celu odniesienia się do treści sprzeciwu pozwanej. Strona może bowiem aż do zamknięcia rozprawy przytaczać okoliczności faktyczne i dowody na uzasadnienie swoich wniosków lub dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej (art. 217 § 1 k.p.c.). Z kolei przepis art. 207 § 6 k.p.c. stanowi, iż Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w pozwie, odpowiedzi na pozew lub dalszym piśmie przygotowawczym bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. Niemniej jednak zważyć należy, że „twierdzenia zgłaszane dopiero w toku postępowania, ale stanowiące rozwinięcie i sprecyzowanie twierdzeń przedstawionych w pozwie i będące adekwatną reakcją na sposób obrony strony pozwanej w zasadzie nie mogą być uznane za spóźnione” (confer wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2013 roku, sygn. akt I CSK 377/12, opubl. Lex nr 1318293).

System prekluzji – ujmowany ogólnie w judykaturze – polega także na nałożeniu na strony w sposób bardziej lub mniej kategoryczny ciężaru przedstawienia sądowi wszystkich znanych im faktów, dowodów i zarzutów w określonym (najczęściej ustawą) terminie, pod rygorem utraty możliwości późniejszego ich przytaczania lub powoływania (por. uzasadnienie uchwały SN z dnia 17 lutego 2004 r., III CZP 115/03, OSNC 2005, nr 5, poz. 77). Także wprowadzone do Kodeksu postępowania cywilnego przepisy o prekluzji nie mają bezwzględnego charakteru (vide obszernie w tym zakresie A. Jakubecki, glosa do wyroku SN z dnia 23 marca 2006 r., IV CSK 123/05, OSP 2007, nr 4, poz. 48 i B. Karolczyk, Nowelizacja..., s. 51-58) (T. Żywnowski w: Komentarz do art. 207 Kodeksu postępowania cywilnego, opubl. Lex 2013).

Mając powyższe na uwadze Sąd nie znalazł podstaw do pominięcia dowodów z załączonych dokumentów zgłoszonych w toku procesu, uznając, że w kontekście stanowiska strony pozwanej wyrażonej w sprzeciwie od nakazu zapłaty, stanowiły niejako rozwinięcie i potwierdzenie twierdzeń zawartych w pozwie, stąd też dowody te nie uległy prekluzji, nadto ich uwzględnienie nie powodowało zwłoki w rozpoznaniu sprawy.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Bezsporne pomiędzy stronami pozostawało istnienie łączącej strony umowy o kartę kredytowej C. zawartej w dniu 20 maja 1999 roku. Pozwana nie kwestionowała co do zasady swojej odpowiedzialności za powstałe zadłużenie wynikające z braku spłaty wykorzystanego kredytu. Pozwana podniosła w zakresie argumentacji zarzut przedawnienia roszczenia w całości a także nieweryfikowalności roszczenia w zakresie odsetek.

Podnieść należy, iż we wniosku o wydanie karty kredytowej pozwana oświadczyła, że podpisanie karty kredytowej C. i użycie wydanej jej karty będzie oznaczało zgodę na warunki oznaczone w regulaminie kart, który miał otrzymać razem z kartą. Skoro zatem pozwana złożyła oświadczenie takiej treści, a następnie dokonała podpisania karty i używała jej, uznać należy, iż zapoznała się z regulaminem karty kredytowej. Wskazać także trzeba, że o istotnych postanowieniach regulaminu takich jak oprocentowanie kredytu w skali roku pozwana informowana była w doręczanych jej wyciągach z karty kredytowej.

Z uwagi na podniesiony zarzut przedawnienia roszczenia, Sąd pragnie odnieść się do tej materii w pierwszej kolejności, albowiem rzutuje ona bezpośrednio na analizę zasadności roszczenia w dalszej części rozważań (infra).

W niniejszej sprawie zastosowanie znajdą przepisy ustawy z dnia 12 września 2002 r. o elektronicznych instrumentach płatniczych (Dz.U.2012.1232 j.t.) (dalej: ueip). Ustawa ta będzie miała zastosowanie, mimo jej wyeliminowania z porządku prawnego, albowiem regulowała ona obowiązki prawne stron w trakcie realizacji umowy (vide art. 78 ustawy).

Karta kredytowa bez wątplenia jest elektronicznym instrumentem płatniczym w rozumieniu ustawy. Jak stanowi art. 2 pkt 4 za elektroniczny instrument płatniczy należy uznać każdy instrument płatniczy, w tym z dostępem do środków pieniężnych na odległość, umożliwiający posiadaczowi dokonywanie operacji przy użyciu informatycznych

nośników danych lub elektroniczną identyfikację posiadacza niezbędną do dokonania operacji, w szczególności kartę płatniczą lub instrument pieniądza elektronicznego. Karta kredytowa mieści się w kategorii pojęciowej karty płatniczej w rozumieniu art. 2 pkt 7 ueip. W związku z powyższym do umowy o kartę kredytową zastosowanie będzie miało dwuletni termin przedawnienia przewidziany w art. 6 powołanej ustawy.

Jak ustalono w niniejszej sprawie umowa o kartę kredytową została zawarta przez strony w dniu 20 maja 1999 roku.

Zgodnie z art. 120 zd. 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. W rozpatrywanym przypadku jako datę wymagalności uznać należy termin płatności minimalnej kwoty zobowiązania wskazanej w wyciągu z rachunku karty. Sąd podziela w tym względzie pogląd Sądu Najwyższego, że jeżeli posiadacz karty kredytowej wydanej przez wystawcę na podstawie umowy zawartej zgodnie z przepisami ustawy z dnia 12 września 2002 r. o elektronicznych środkach płatniczych (Dz.U. Nr 169, poz. 1385) zaprzestał wpłacania minimalnej kwoty zadłużenia podawanej każdorazowo w doręczanych mu wyciągach bankowych, bieg dwuletniego terminu przedawnienia roszczenia o zapłatę tych kwot rozpoczyna się z upływem dnia wskazanego w wyciągu jako termin zapłaty kwoty minimalnej, nie zaś dopiero po wyczerpaniu limitu kredytu, ustalonego w umowie (wyrok SN z dnia 17 grudnia 2008 r., I CSK 243/08, OSNC 2010/1/16, Biul.SN 2009/5/10, M.Prawn. 2010/6/340-341).

Pozwana dokonała ostatniej spłaty kwoty minimalnej w dniu 03 kwietnia 2012 roku (k. 159). Następnie płatności nie były regulowane a zatem skoro płatność następnej kwoty minimalnej powinna być dokonana w następnym miesiącu, to najpóźniejszy termin jej płatności przypadający na dzień 23 maja 2012 r. zgodnie z treścią wyciągu. A zatem od daty tej rozpoczął bieg ww. termin przedawnienia.

Zauważyć należy, że bieg terminu przedawnienia może ulec przerwaniu.

Zgodnie bowiem z art. 123 § 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia, przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje i przez wszczęcie mediacji.

W tym przypadku także na powodzie spoczywa ciężar dowiedzenia, że sytuacja taka zaistniała.

Biorąc zaś pod uwagę, że pozew został złożony 14 maja 2013 r. (data stempla pocztowego – k. 20), uznać należy, że powództwo zostało wytoczone przed upływem terminu przedawnienia, a zatem termin przedawnienia nie tylko nie upłynął, ale został również przerwany przez wniesienia pozwu.

Mając powyższe na uwadze Sąd ocenił czy powództwo było wykazane w zakresie wskazanej w pozwie kwoty. Stwierdzić należy, że wszystkie okoliczności wskazują, iż pomiędzy stronami doszło do zawarcia umowy o korzystanie z karty kredytowej na warunkach określonych we wniosku i regulaminie karty kredytowej.

Korzystanie z karty kredytowej, wysokość oprocentowania i wysokość zadłużenia z tego tytułu wynika z przedłożonych przez powoda wyciągów z rachunku bankowego karty kredytowej. Dokumentują one nie tylko sposób powstania zadłużenia, ale także wysokość i okres za który naliczane były odsetki umowne. Z wyciągu z dnia 28 października 2012 roku wynika, iż zaległość wynosiła na ten dzień 11.344,46 złotych, a oprocentowanie wynosiło 24% w skali roku.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku. O odsetkach Sąd orzekł w oparciu o art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z pkt. V.2 regulaminu karty kredytowej.

W niniejszej sprawie Sąd uwzględnił powództwo wytoczone przez Bank (...) S.A. z siedzibą w W., z tego względu – zgodnie z art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. – to pozwana obowiązana jest zwrócić stronie powodowej poniesione przez nią koszty procesu. W skład kosztów należnych stronie powodowej wchodzi opłata sądowa od pozwu w wysokości 558 złotych (art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych – Dz.U. Nr 167, poz. 1398 z późn. zm.), wynagrodzenie adwokata w kwocie 2.400 złotych (§ 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokacie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów

nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.), oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 złotych (art. 1 pkt 2 podpunkt a ustawy z dnia 9 września 2000 r. o opłacie skarbowej, Dz.U. Nr 86, poz. 960 z późn. zm., w zw. z pkt V podpunkt 1 załącznika do tej ustawy).

Tym samym Sąd w punkcie 2 wyroku zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2.957 zł (558 zł + 2.400 zł + 17 zł) w tym kwotę 2.400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

ZARZĄDZENIE

(...).

Dnia 29 maja 2014 r.